



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **D. M. F. R.**
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018 č. j. OAM-654/ZA-ZA05-VL11-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že byla ve správním řízení zkrácena na svých právech. Dle ní žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

3. V doplnění žaloby namítala, že nebyl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, žalovaný proto chybně analyzoval již prožité pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, které navíc nesprávně vyložil. Za zásadní důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila, že ona a její druh byli na Kubě vystaveni pronásledování. Její druh, se kterým je již více než 25 let, je též žadatelem o mezinárodní ochranu, o jeho žádosti však ještě nebylo rozhodnuto. Dále popsala, jakým potíží (útoky soukromých osob, trvalé sledování, zadržení a mučení druhu policejními orgány) ve vlasti čelili s tím, že tyto měly původ v politických názorech. Odkázala na čl. 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „směrnice 2011/95/EU“), a uvedla, že není pochyb o tom, že azylově relevantním důvodem je jak psychický nátlak, kterému byla vystavena, tak skutečnosti, které musel prožít její druh (šlo o pronásledování intenzity naplňující znaky ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu) a které měly dopad i na žalobkyni. Za zarážející označila, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí o událostech, které postihly jejího druhu, téměř nezmínil, ačkoli šlo o zásadní a klíčový aspekt celého azylového řízení. Podle jejího názoru měl žalovaný v souladu se směrnicí 2011/95/EU brát v úvahu tyto události i v jejím případě. Podotkla, že není možné dané skutečnosti ignorovat, neboť měly zásadní vliv na důvod opuštění vlasti. Měla tak za to, že došlo k porušení ust. § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.
4. K výkladu ust. § 12 zákona o azylu uvedla, že má obavu z prožitého pronásledování souvisejícího s uplatňováním politických práv v zemi původu, v takovém případě se měl žalovaný zabývat příčinnou souvislostí mezi politickým názorem žalobkyně a následnými projevy pronásledování. Byla toho názoru, že žalovaný tak neučinil, izoloval jednotlivé jevy, hodnotil je samostatně, nikoli v jejich souhrnu. Základní aspekt pronásledování v daném případě spočívá v soustavnosti a nepřetržitosti tlaku, kterému byli oba žadatelé (žalobkyně a její druh) vystaveni a který se stupňoval, až vyvrcholil mučením jejího druhu přímo státním orgánem. Poznamenala, že ani další členové rodiny nemohli najít práci, neustále byli pronásledováni policií a hrozilo jim zahájení trestního stíhání. Připomněla, že všechny tyto skutečnosti je třeba posuzovat v jejich souběhu, napadení, mučení na policejní stanici a bití, psychické týrání a vyhrožování policisty je nepochybně závažným zásahem do lidských práv a ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu je jím naplněno bez dalšího. Namítala, že žalovaný jednotlivé jevy také zlehčoval. Odkázala na čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech z roku 1966. Doplnila, že ve správním řízení opakovaně hovořila o tom, že se neztotožňuje s politikou země původu, nenávidí rodinu Castrů, je proti současnému kubánskému režimu, nezapojovala se do žádných aktivit na podporu současné vlády, do organizací s povinným členstvím, neplatila pravidelné poplatky. Tyto postoje byly známy i lidem v jejím okolí. Poukázala na represivní opatření přijatá proti ní, např. že její dcera nemohla studovat, nemohla pro ni získat rovnátka apod. Její druh trvale podporoval opoziční uskupení, byl sledován policií, mučen. Shrnuje, že se svým druhem byli ve vlasti terčem psychického nátlaku ze strany veřejnosti, byli sledováni státním orgánem pro své aktivity, stali se obětí mučení ze strany státního orgánu, došlo k odmítnutí ze strany lékařů při potřebě ošetření a ze strany školních orgánů, byli také ostrakizováni skrz nemožnost zaměstnání, opakovaně jim bylo vyhrožováno. K tomu všemu docházelo z důvodů jejich politického přesvědčení. Příčinná souvislost je dle žalobkyně zjevná.

5. Poukázala na to, že z napadeného rozhodnutí neplyne, že by žalovaný zpochybňoval věrohodnost její výpovědi, její tvrzení však odmítl s tím, že nešlo o uplatňování politických práv ani o zastávání politického názoru. Takové posouzení považovala za nesprávné, ust. § 12 zákona o azylu žalovaný vyložil účelově, v jejím případě nepochybně šlo o uplatňování politických práv a svobod. Podle ní nadto stačí, pokud jí byl určitý politický názor připisován, čímž se žalovaný nezabýval. Žalovanému vytkla, že chápání pojmu „uplatňování politických práv a svobod“ omezil výhradně na účast v politické straně, čímž porušil ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté rozhodnutí není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem případu. Ohradila se také proti tvrzení žalovaného, že ve své vlasti nečelila žádným konkrétním problémům.
6. Nesouhlasila ani s tím, že by hlavním důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že chce zůstat se svým druhem, k čemuž žalovaný dospěl na str. 5 napadeného rozhodnutí. Závěr, který vyvodil z její výpovědi žalovaný, považovala za silně zlehčující a zásadně neodpovídající skutečnostem daného případu.
7. Zmínila též definici výrazu „uprchlík“ uvedenou v Úmluvě o právním postavení uprchlíků z roku 1951, termín „opodstatněné obavy“ obsahuje subjektivní i objektivní aspekt. Subjektivní prvek však žalovaný zcela pominul a při hodnocení objektivního aspektu zásadně pochybil. Žalobkyně se opakovaně setkala s diskriminací a s útoky vůči své osobě, policie zjevně neochotně řešila napadení jejího druha. Skutečnost, že byl její druh policisty mučen, zcela oslabila její důvěru v policejní orgány. Podotkla, že nepřiměřené nebo diskriminační policejní či právní opatření je přitom jednáním, které je pronásledováním dle čl. 9 odst. 2 písm. b) směrnice 2011/95/EU. Měla tak za to, že po ní nelze požadovat, aby dále nahlašovala útoky policistům. Nesouhlasila ani s tím, že by marnost, kterou cítila při komunikaci se státními orgány, byla předem vytvořenou subjektivní domněnkou, jak uvedl žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se dle ní měl zabývat dopadem opatření a útoků na její psychiku, a tím, zda jsou její obavy dostatečně důvodné. Podle ní tak neučinil, čímž porušil ust. § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu. Dodala, že jediný originál lékařské zprávy o jejím psychickém stavu, předala k předchozímu řízení Krajskému soudu v Hradci Králové. Tato zpráva se zmiňuje o tom, že by měla podstoupit psychologickou léčbu.
8. Dále namítala, že ačkoli žalovaný shromáždil zprávy o situaci na Kubě, v napadeném rozhodnutí je nijak nevyužil, pouze citoval vyjádření její právní zástupkyně a uvedl, že zprávy její výpověď potvrzují. Byla toho názoru, že kdyby žalovaný ze zdrojů skutečně vycházel, nedošel by k závěru, že jí v případě návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí. Nadto žalovanému vytkla, že se nevyjádřil k argumentaci právní zástupkyně. Byla přesvědčena o tom, že v případě návratu do vlasti jí hrozí pokračování pronásledování i nutnost znovu vycestovat z Kuby vzhledem k tomu, že by tam byla považována za emigranta, což by bylo zásadním zásahem do jejího života, nikde by neměla pobytový status. Odkázala na čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/95/EU s tím, že žalovaný nepostavil najisto, že v případě jejího návratu nedojde k opakování pronásledování. Poukázala též na aktuální zprávy o situaci na Kubě, ve kterých se uvádí, že Kubánci, kteří kritizují vládu, stále čelí hrozbě trestního stíhání. K tomu se žalovaný nevyjádřil. Citovala také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004 č. j. 6 Azs 50/2003-89, podle kterého se má v pochybnostech postupovat ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu.
9. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby a odkázal na obsah správního spisu. Trval na tom, že se v průběhu správního řízení zabýval všemi

skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Měl za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil všechny důvody, pro něž žalobkyně žádala o udělení mezinárodní ochrany, a to z hlediska všech forem této ochrany. Zdůraznil, že důvodem, proč žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu, byla zejména její snaha zůstat zde se svým partnerem, obavy z pokračujících problémů, na které poukázala, a obavy kvůli odjezdu z vlasti do zahraničí. Uvedl, že jednou ze základních povinností žadatele je povinnost tvrzení, správní orgán nemůže suplovat žadatele a sám konstruovat úvahy o potenciálním ohrožení žadatele v zemi jeho původu. Byl přesvědčen o tom, že tvrzení žalobkyně ani s přihlédnutím ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo, nelze v žádném případě podřadit pod pojem „pronásledování“ ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Neshledal, že by tvrzené ústrky, které žalobkyně popsala ve správním řízení a které se jí měly dít v zemi původu, dosahovaly intenzity pronásledování, a to ani samostatně, ani ve svém souhrnu. K tomu, že je žalobkyně svázána s osudem svého dlouholetého druha, podotkl, že pokud by bylo prokázáno, že u něj mělo dojít k pronásledování silné intenzity, mohla by pak i žalobkyně splňovat podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ust. § 13 zákona o azylu. Pokud jde o odkaz na čl. 36 směrnice 2011/95/EU, poznamenal, že dle jeho názoru v důvodech, jež žalobkyně uvedla pro podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani v okolnostech, které během správního řízení vyšly najevo, nelze shledat důvody pro přiznání postavení uprchlíka, a to ani z důvodu příbuzenského vztahu žalobkyně s jejím druhem. Upozornil na to, že žalobkyně v žalobě značně dezinterpretovala svá sdělení učiněná při pohovoru, její námitky ohledně nesprávného posouzení obav žalobkyně v případě jejího návratu do země původu uvedené v žalobě nekorespondují se skutečným stavem věci zjištěným v průběhu správního řízení. Měl za to, že žalobkyně posunula důvody své žádosti mimo obsahovou rovinu jejích původních sdělení a ve své žalobě dodatečně konstruovala potřebné zdůvodnění svých tvrzení, které učinila již dříve ve správním řízení. Tento postup se mu jevil být účelovým s cílem dosáhnout v řízení před soudem příznivějšího výsledku než v řízení správním. Uzavřel, že se nedopustil žádné nezákonnosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

10. V replice žalobkyně servala na svých závěrech uvedených v žalobě. Zdůraznila, že žalovaný porušil ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nikterak nezohlednil její výpověď, která se týkala pronásledování jejího druha. Namítala, že žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nepracoval s čl. 36 směrnice 2011/95/EU, oddělil její osobu od jejího druha, ačkoli tak učinit nesměl. V této souvislosti odkázala také na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 1 Az 25/2016. Za nepravdivý označila závěr žalovaného, že svá sdělení učiněná v průběhu správního řízení v žalobě dezinterpretovala, naopak to dle jejího názoru byl žalovaný, kdo ve svém rozhodnutí podstatnou část jejích tvrzení vypustil. Konstatovala, že závěr žalovaného, že pronásledování jejího druha na ní nemělo žádný vliv, je zcela absurdní. Zopakovala jednotlivá úskalí, kterým byla v zemi svého původu vystavena, a dodala, že měly být posouzeny v souvislostech, nikoli izolovaně. Zmínila, že žalovaný ve vyjádření k žalobě hovořil o ústrcích, zatímco v napadeném rozhodnutí poukazoval na to, že žalobkyně nečelila žádným konkrétním problémům. Měla za to, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 12 zákona o azylu, neboť dospěl k nesprávnému závěru, že potíže žalobkyně nesouvisely s uplatňováním politických práv a svobod a zastáváním politických názorů.

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
12. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili.
13. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 30. 7. 2015 požádala o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedla, že se nemůže vrátit na Kubu, neboť ji mohou poslat do vězení, protože je se svým druhem pro vládu opozicí, nesouhlasí se zákony Castrů, které nenávidí. Dále sdělila, že je bez vyznání, nebyla členem žádné politické strany ani jiné organizace. Svou vlast opustila dne 7. 11. 2014, chtěla být se svým druhem, který byl nucen opustit Kubu ještě před ní. Ve čtvrti, kde žila, jí říkali vlastizrádce, házeli na ni vajíčka, nadávali jí i celé její rodině, dcera tím trpí. Letěla do Ruska, odtamtud autobusem do Srbska a pěšky do Maďarska, kde do 26. 7. 2015 žila v uprchlickém táboře. Pak odjela přes Rakousko do České republiky. V Maďarsku byla její žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Ona a zejména její druh se nemohou na Kubu vrátit. Kdyby zde mohla zůstat, naučila by se česky, pracovala by. Nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Její druh patřil do opoziční skupiny, která pomáhala lidem, jež chtěla zadržet policie. Její zdravotní stav je dobrý.
14. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 8. 2015 č. j. OAM-654/ZA-ZA05-ZA15-2015 byla žádost žalobkyně posouzena jako nepřípustná podle ust. § 10 a písm. b) zákona o azylu a řízení bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Maďarsko. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 26. 9. 2016 č. j. 32 Az 37/2015-125 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení bylo nesprávné posouzení otázky, zda je Maďarsko bezpečnou zemí, v níž bude žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany náležitě posouzena.
15. Dne 18. 1. 2017 provedl žalovaný s žalobkyní doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně sdělila, že s opuštěním Kubu dne 7. 11. 2014 neměla žádné problémy. Pochází z Camaguey, žila na různých místech v té oblasti, po několika letech se vrátila zpět do rodného města. Narodil se jí syn a dcera, pracovala např. v psychiatrické léčebně nebo v pedagogické škole. Žila se svým druhem a s dětmi, syn se pak oženil a odstěhoval se. V Havaně strávila před odletem asi 7 dnů. Hlavním důvodem, proč opustila vlast, bylo opětovné setkání s druhem. Dalším důvodem byl její nesouhlas s Castrovy. Druh musel opustit Kubu, neboť byl pronásledován policií. Byl obviňován z toho, že není na straně vlády, že je v opozici. Nebyli zapojeni do organizací, jako je např. Výbor na obranu republiky, neplatili jim pravidelné poplatky, kvůli tomu jim bylo nadáváno do červů, někdy před domem našli rozbitá vajíčka. Slovní napadání bylo od různých lidí z okolí. Jejího druha sledovala policie, drželi ho ve vězení. Situace se zhoršila po jeho zadržení policií. Poté se k nim chodil ptát velitel policejního okrsku na jeho práci. Na policii se obrátila v souvislosti se zadržením jejího druha, její snacha kvůli tomu předčasně porodila, nebyla jim ale věnována pozornost. Jinak se na policii neobraceli,

museli by kontaktovat velitele okrsku, ale věděli, že ví o tom, co se děje, stejně by s tím nic neudělal. O přestěhování nepřemýšlela, na Kubě je to podle ní všude stejné. Nesouhlas s Castrovy např. vyjadřovala, když se na ulici děla nějaká nepravost, ale ne před policisty. Konkrétně šlo o to, že její dcera nemohla jít studovat obor, řekli jí, že už tam nemají místo, protože některé obory jsou jen pro lidi, kteří zaplatí, nebo jsou provládní, v takové situaci sebrala odvalu a řekla, co si myslí. Když její druh odjel do Ruska, policejní velitel se na něj stále chodil ptát. Kolovaly řeči, že odjel na člunu do USA, proto nevědí, co se může stát, ale rozhodně to nebude nic dobrého. Proti ní není vedeno trestní stíhání, proti jejímu partnerovi ale ano. Obávala se, že v případě návratu na Kubu by ji mohli uvěznit. Slyšela o takových případech, že lidé, kteří se vrátili ze zahraničí, kde požádali o azyl, byli uvězněni a bylo s nimi špatně zacházeno. Jí by se také mohlo stát, že by ji uvěznili, protože opustila Kubu a žádá o azyl. Kdo je v zahraničí déle než 2 roky, je emigrantem a už nepatří na Kubu. O zákonu toto upravujícím se dozvěděla až tady od ostatních Kubánců. Je v kontaktu se svými dětmi a jedním bratrem. Její syn pracoval jako živnostník na farmě, ale majitel mu řekl, že už tam pracovat nemůže, tak pracuje z domova a vyrábí cukrovinky, které předává dalším lidem a ti je prodávají. Dcera se vdala a živí ji manžel. Její bratr žije a pracuje v Havaně, když jí volal naposledy, řekl jí, že je to tam hodně zlé, situace se zhoršuje, už několik měsíců nedostal plat. V České republice bydlí v pronajatém bytě, momentálně nic nedělá. Její zdravotní stav je v zásadě dobrý, je hodně nervózní, trpí nervovými záchvaty, špatně spí. I její druh špatně spí. Ona užívá prášky na uklidnění, byla u psychologky, která ji poslala za psychiatrem, u toho ještě nebyla. Uvedla také, že její dům na Kubě už jí nepatří, jakmile člověk na Kubě ztratí svá práva, přijde i o majetek. Její právní zástupkyně doplnila, že na Kubě, když dva lidé sdílejí dlouhodobě domácnost, je to považováno za manželství. Ke zdravotnímu stavu žalobkyně dodala, že v létě 2015 na tom byla psychicky velmi špatně, aby mohla lépe spát, užívala léky na alergie, které ji tlumily. Navštívila s ní psychologku, která vypracovala posudek a doporučila návštěvu psychiatra. Originál posudku je nejspíš u Krajského soudu v Hradci Králové. Vhodného psychiatra hledají.

16. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 o Kubě, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“.
17. Žalobkyně ke shromážděným podkladům uvedla, že ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016 plyne, že Kuba je autoritářský stát, ve kterém docházelo k omezování práv občanů na změnu vlády, využívání zastrasování, fyzických útoků, svévolného

krátkodobého politicky motivovaného zatýkání a věznění. Obětí takového jednání byl i její druh, který byl součástí opozičního hnutí, což je hlavní důvod, proč se rozhodli opustit Kubu. Obávala se, že v případě, že její žádost bude zamítnuta a bude se muset vrátit na Kubu, hrozí jí mučení či jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání. Toto nebezpečí odpovídá i skutečností uvedeným ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických. Ke změně kubánského migračního zákona konstatovala, že kubánské úřady mají přehled o délce jejího pobytu v zahraničí. Platí, že pokud si na zastupitelském úřadu zde v České republice vyřídí prodloužení svého pobytu v zahraničí, bude považována za kubánského občana s trvalým pobytem v zahraničí. Momentálně jako žadatelka o mezinárodní ochranu nemůže kontaktovat svůj zastupitelský úřad. Zároveň nemá v České republice povolen pobyt, tudíž by nemohla být uznána jako Kubánka s trvalým pobytem v zahraničí. Samotné vyřízení tohoto dokumentu trvá 90 dnů, nemohla by si oprávnění vyřídít, neboť v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu dostane pouze výjezdní příkaz, který lze udělit v maximální délce 60 dnů. Musela by vycestovat se statutem emigranta a na Kubě by mohla pobývat pouze 90 dnů, pak by musela opět z Kuby vycestovat, ale neměla by kam. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2018 č. j. OAM-654/ZA-ZA05-VL11-2015 nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12-14b zákona o azylu.

18. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

19. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
20. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
21. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
22. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
23. K námitkám žalobkyně, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, zda potíže, kterým čelil její druh, mohly vést k naplnění důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany ve vztahu k žalobkyni, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na řízení vedené s druhem žalobkyně, ve kterém se vyjadřoval ke

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

skutečností, které druh uváděl jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany a které zmiňovala i žalobkyně. Soudu je z jeho činnosti známo, že druhovi žalobkyně nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany (rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2018 č. j. OAM-656/ZA-ZA05-P07-2015). Druh žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze. Vzhledem k tomu, že nebylo možné zjistit místo jeho pobytu, bylo usnesením zdejšího soudu ze dne 9. 4. 2019 č. j. 13 Az 68/2018-65 řízení zastaveno. Soud zdůrazňuje, že ani v případě druha žalobkyně žalovaný neshledal, že by jím uváděné skutečnosti, na které poukazovala i žalobkyně ve správním řízení, které bylo vedeno o její žádosti, a v žalobě, byly důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný neshledal, že by byl druh žalobkyně pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě původu. Nebyly tedy dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Žalovaný dále nedospěl k závěru, že by druhovi žalobkyně v případě návratu na Kubu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

24. Zdejší soud k otázce posuzování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v případě rodinných příslušníků odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2016 č. j. 5 Azs 20/2015-35: „*I přes uvedenou podobnost obou případů však podle ustálené judikatury žadatel o mezinárodní ochranu nemůže bez dalšího odvozovat své vlastní předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany od tvrzeného pronásledování jiné osoby, byť je tato osoba jeho manželem (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2005, č. j. 1 Azs 41/2005 – 63, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 332/2005 – 80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 – 89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 – 67, či usnesení ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009 – 91, vše www.nssoud.cz), neboť § 12, příp. § 14a zákona o azylu se vztahuje vždy k osobní situaci jednotlivého žadatele. Každá žádost o udělení mezinárodní ochrany, a tedy i žádost rodinného příslušníka, musí být posouzena vždy individuálně, přičemž každý z rodinných příslušníků může tvrdit, a také i případně mít jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. I v daném případě je proto třeba zkoumat individuálně, zda zmiňované skutečnosti, o něž stěžovatelka opírá svou žádost o mezinárodní ochranu, naplňují podmínky pro udělení některé z jejích forem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2012, č. j. 5 Azs 1/2012 – 47, www.nssoud.cz).“ Dále lze v této souvislosti odkázat na usnesení kasačního soudu ze dne 23. 1. 2019 č. j. 1 Azs 297/2018-51, ve kterém se uvádí: „*K otázce vzájemné provázanosti důvodů samostatných žádostí jednotlivých členů rodiny o udělení mezinárodní ochrany se kasační soud vyjádřil například ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014 – 44, v němž uvedl, že „[u]stanovení § 12, příp. § 14a zákona o azylu se vždy vztahuje k osobní situaci jednotlivého žadatele. Každá žádost o udělení mezinárodní ochrany, a tedy i žádost rodinného příslušníka, musí být posouzena vždy individuálně, přičemž každý z rodinných příslušníků může tvrdit, a také i případně mít jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany.“ Podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), se však posuzují jednotlivé žádosti individuálně. (...) Ve světle kvalifikační směrnice však lze podle judikatury tohoto soudu v určitých případech považovat i rodinu za sociální skupinu (neboli určitou společenskou vrstvu v pojmosloví kvalifikační směrnice). Například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Azs 3/2012 – 45, kasační soud shrnul, že určitou**

sociální skupinou ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, může být také rodina žadatele o mezinárodní ochranu. V případě, že žadatel o mezinárodní ochranu náleží k určité sociální skupině, jíž je rodina, je nutné zkoumat také otázku tzv. kauzálního nexu (příčinné souvislosti), tedy zda je příslušnost k rodině rozhodující příčinou pronásledování žadatele nebo neposkytnutí ochrany žadateli před pronásledováním. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelky však namítaly toliko pronásledování manžela stěžovatelky a), nikoliv jich samotných na základě příslušnosti k rodině jakožto sociální skupině.“

25. Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalobkyně ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že ona sama ani nikdo z rodiny není členem žádné politické strany ani jiné organizace, nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Při pohovoru dne 18. 1. 2017 sdělila, že Kubu opustila legální cestou, s opuštěním své vlasti neměla žádné problémy. Poznamenala: „*Vedla jsem normální život s dětmi a s manželem* (pozn. soudu – nejsou sezdáni, jde o jejího druhu).“ Za hlavní důvod svého odchodu z vlasti označila opětovné setkání se svým druhem. Až dalším důvodem byla skutečnost, že nesouhlasí s Castrovy. Dále výslovně prohlásila, že nesouhlas s nimi projevovala pouze v nepřítomnosti policie, nebyla veřejně či politicky aktivní, nikdy neměla problémy s kubánskými státními orgány. Také zmínila, že vzhledem k tomu, že nebyli zapojeni do organizací, jako je třeba Výbor na obranu republiky, a neplatili těmto organizacím, nadávali jim a na dům jim házeli vajíčka. Co se týče potíží jejího druhu, poznamenala, že ho policie obviňovala z toho, že je v opozici, sledovali ho, jednou ho zatkli a drželi ho ve vězení. V té době se na něj chodil ptát velitel okrsku. Na policii se obrátila pouze v souvislosti se zadržením jejího druhu, nadávky ze strany soukromých osob s policií neřešili. Dále poznamenala, že její dcera nemohla studovat obor, který chtěla, neboť některé obory jsou pouze pro lidi, kteří jsou provládní nebo zaplatí. Rovněž nemohla získat pro dceru rovnátka, musela za to zaplatit. Strach z návratu na Kubu měla také proto, že lidi, kteří odjeli do zahraničí, kde požádali o udělení mezinárodní ochrany, po návratu do vlasti uvěznili. Hovořila též o svých psychických problémech.
26. Soud je toho názoru, že žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla celou řadu skutečností týkajících se jejího života ve vlasti, mimo jiné poukázala na potíže svého druhu. Zdejší soud zdůrazňuje, že druh žalobkyně opustil vlast dříve než ona, přesto odjela z Kuby legální cestou bez jakýchkoli problémů (stejně jako její druh). Poté, co druh žalobkyně vycestoval z domovské země, se na něj chodil ptát policejní velitel, jiné konkrétní potíže, kterým by žalobkyně po odjezdu svého druhu byla vystavena, ve správním řízení nezmínila. Výslovně také prohlásila, že ona žádné problémy se státními orgány neměla a nebyla trestně stíhána. Soud uzavírá, že nelze dovodit, že by žalobkyně měla být vystavena azylově relevantnímu pronásledování či nebezpečí vážné újmy, jejíž příčinou by byl její vztah. Potíže druhu žalobkyně, které navíc nebyly posouzeny jako důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany v řízení vedeném s ním, nevedly k žádným problémům žalobkyně se státními orgány, které by mohly zakládat důvod pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
27. Jednotlivými tvrzeními žalobkyně se žalovaný dle názoru soudu dostatečně zabýval a řádně je posoudil, a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že ve své domovské zemi vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl ani k tomu, že by žalobkyně mohla v zemi původu pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování

z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo po návratu do vlasti ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Poznamenal, že žalobkyně sama žádné potíže s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami neměla, vycestovala naprosto legálně. Ke konkrétním žalobkyní uváděným skutečnostem konstatoval, že pokud jde o slovní napadání ze strany soukromých osob, mohla se obrátit na státní orgány ve své zemi, což neučinila, a to na základě subjektivní domněnky, že jí nepomohou. Nadto žalobkyní popisované jednání ze strany soukromých osob žalovaný nepovažoval za natolik intenzivní, aby se jednalo o azylově relevantní pronásledování. Považoval za prokázané, že žalobkyně opustila svou vlast, neboť pouze následovala svého druhu, který se již nacházel v České republice. Pokud jde o obavy z pronásledování jejího druhu, odkázal na to, že jeho individuální problémy se zabýval v samostatném správním řízení č. j. OAM-656/ZA-ZA05-VL11-2015 (srov. str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se věnoval i otázce zdravotního stavu žalobkyně, ke kterému uvedl, že žalobkyně ohledně svých psychických problémů nedoložila žádné materiály, mohla využít možnosti se zde léčit, při pohovoru navíc sdělila, že její zdravotní stav je v zásadě dobrý. Uzavřel, že žalobkyně nepotřebuje žádnou zvláštní péči, které by se jí nemohlo dostat v její domovské zemi, neshledal tak důvod pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu (srov. str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí). Na str. 11 až 15 napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval tomu, zda žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu. Poukázal na to, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by v případě návratu na Kubu byla vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Zdůraznil, že žalobkyně neměla problémy s kubánskými orgány, nebyla trestně stíhaná, z vlasti vycestovala legálně bez jakýchkoli potíží. Konstatoval, že dle informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“ došlo roku 2012 k novele kubánského migračního zákona. Nová právní úprava rozšířila možnosti Kubánců cestovat do zahraničí, ke svévolnému výkladu dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, počet takových případů však není vysoký. Návrat kubánských občanů do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nevede k jejich omezování, k ukládání sankcí, ani k systematickému znevýhodňování či diskriminace ze strany soukromých osob či státních orgánů. Co se týče obav žalobkyně z možného nebezpečí vážné újmy v případě jejího druhu, uvedl, že jeho individuální problémy posuzoval v samostatném správním řízení.

28. S daným hodnocením žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a odkazuje na něj. Dále soud doplňuje, že co se týče slovního napadání a házení vajec ze strany soukromých osob, nelze mít za to, že by toto jednání nabývalo intenzity pronásledování dle ust. § 12 zákona o azylu či by představovalo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Soud je přesvědčen o tom, že drobné ústrky a excesy soukromých osob nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
29. Soud také uvádí, že žalobkyně sice dle protokolu o pohovoru ze dne 18. 1. 2017 prohlásila, že nesouhlasí s Castrovými a nebyla zapojena do provládních organizací, na druhou stranu svůj nesouhlas projevovala pouze v nepřítomnosti policie, nebyla veřejně či politicky aktivní, neměla žádné problémy s kubánskými státními orgány, nebyla trestně stíhaná. Ani

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

z nadávek a házení vajec na dům žalobkyně ze strany soukromých osob nelze mít za to, že by žalobkyně byla ve své vlasti azylově relevantním způsobem perzekvována, a to ani ve spojení se zadržením jejího druha policií a následným vyptáváním se velitele okrsku na jeho práci a poté i na jeho odjezd z vlasti. Dle názoru soudu tak nelze dospět k závěru, že by v případě žalobkyně byly naplněny důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.

30. Ke změně kubánské migrační politiky Městský soud v Praze dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019 č. j. 4 Azs 112/2019-46, ve kterém se uvádí: *„Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017 - 41, konstatoval, že „i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídít obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek.“ S ohledem na výše uvedené nebyla zjištěna přiměřená pravděpodobnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 7 Azs 68/2009 - 62), že by stěžovatel byl po návratu do země původu uvězněn nebo že by u něj bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení jen v důsledku skutečnosti, že je v současné době v postavení emigranta.“ V této souvislosti lze také zmínit také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, v němž kasační soud konstatoval: „Nejvyšší správní soud již v minulosti posuzoval rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany občance Kubánské republiky odůvodněné podobně jako v projednávaném případě, přičemž dospěl k závěru, že „skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a poté rozhodl o jejím neprodloužení, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012 (s účinností od počátku roku 2013), tedy před vydáním prvního rozhodnutí, kterým byla doplňková ochrana stěžovatelce udělena. Je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí. Pokud navíc v zemi původu dojde ke změně zákona, která může mít vliv na okolnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany, je na místě jistá obezřetnost správního orgánu ohledně zkoumání, zda se tato formální změna promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů. [...] Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 14. března 2018 č. j. 6 Azs 369/2017 - 41). Nejvyšší správní soud nezjistil přiměřenou pravděpodobnost, že by tehdejší stěžovatelka byla po návratu na Kubu uvězněna nebo že by u ní bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že byla v postavení emigranta (stejně jako stěžovatel). Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci, totiž vyplývá, že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídít obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“ Zdejší soud shledal, že přestože žalobkyně s kubánským politickým systémem nesouhlasila, nelze ji považovat za opoziční aktivistku (viz výše). V daném případě nelze mít za to, že by žalobkyně byla pro kubánské státní orgány či bezpečnostní složky zájmovou osobou. Není tak možné konstatovat, že pokud by se žalobkyně vrátila do vlasti, byla by pronásledována z důvodů dle ust. § 12 zákona o azylu, nebo že by jí hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

31. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobkyně neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyně, a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, zejména provedl s žalobkyní pohovor, při kterém jí umožnil uvést všechny podstatné údaje týkající se důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu a jejího života ve vlasti, a obstaral si relevantní informace o situaci na Kubě. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu) a které odpovídá okolnostem případu (ust. § 2 odst. 4 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. dubna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně